

Патријарх Порфирије: Вера је израз нашег поверења у Христа

Христос васкрсе! Ваистину васкрсе Господ, браћо и сестре, и ваистину ми смо створени да будемо живи. И ваистину смрт не постоји као коначни исход нашег живота и нашег постојања. Ваистину Господ је то показао собом. Ваистину је то Господ показао љубављу својом у односу на нас. И својим доласком у овај свет, својим страдањем, својом смрћу, својим распећем, али пре свега и изнад свега, својим Васкрсењем из мртвих и својим Вазнесењем на небеса и седањем с десне стране Оца и све то са људском природом која је у Његовој личности, у личности Сина Божјег, нераскидиво сједињена са Божанском природом. Ваистину, читавим својим спасоносним делом Бог је показао да нас воли. И Бог је позвао свакога човека у заједницу са Њим, у познање истине, у спасење, у живот вечни. Показао је да смо створени као Његова слика и прилика, као образ и подобие Његово. И све то показујући и потврђујући, открива нам и наше дубинске потребе и указује на то не само због чега смо створени, него и шта је то што може да испуни смисао нашега живота и нашег постојања. Показао је Господ да смо створени за живот и да само онда када смо живи, када учествујемо у животу и то животу вечном, све остало добија своје место у нашим животима и све остало добија свој смисао.

Господ је одговорио на наше унутарње дубинске потребе, на ту једну једину, најважнију потребу из које све остале потребе напајајући се, добијају своју пуноћу, а то је потреба за животом, потреба за љубављу, за нераскидивом заједницом са онима које волимо и који нас воле. Та нераскидива заједница са онима са којима смо љубавно повезани и чији живот, чије постојање осмишљава наш живот, може бити реализована искључиво и само онда када смо пре тога љубављу нераскидиво везани за Господа. Зато, браћо и сестре, иако је човек на разне начине кроз векове покушавао да дође до онога што је пуноћа, да окуси живот вечни, увек га је на том путу спречавала чињеница смрти, спречавала га је чињеница да постоји крај. И зато све што је чинио човек, на многе начине, кроз разне своје делатности и деловања, било да је реч о науци, било да је реч о уметности, било да је реч о философији, било да је реч о уздању у човека од овога света, било да је реч о политици – увек и на сваком месту када је хтео да нађе лек против смрти, лек бесмртности, на било ком другом месту, које није Сам живи Господ наш Исус Христос, човек је у најмању руку остајао преварен; то јест показивало се да не може сам, да нема живота изван Извора живота, да нема живота изван дара живота, а све то и живот и дар јесте Господ наш Исус Христос.

Зато и не треба да нас чуди, браћо и сестре, да када смо читали овај одломак из Јеванђеља по Луки, у којем се описује како мноштво народа се окупља око Спаситеља, са разним потребама, и сви заправо хоће да буду исцељени и то у потпуности исцељени. Није чудо, јер с једне стране, као иконе Божије, створени смо да савршенство, да светост, да непролазност, да пуноћу можемо остварити само у Христу. И није чудо јер и овде у овој причи Господ се потврђује и показује као љубав. Свима излази у сусрет, али наравно, тај излазак Христов у сусрет онима који Њему приступају, доноси плода тамо где је испуњен најважнији основни предуслов – предуслов који се тиче човека и зависи од човека, јер Господ баш због тога што је љубав, ништа не чини насилно. Па чак неће ни да нас грли и да нас свије на Своје груди ако ми то не желимо. Зато је потребан тај предуслов који се зове слобода наша, која се потврђује, открива и показује кроз веру, кроз веру нашу у Христа Исуса Господа и Спаситеља нашега. Јер шта је вера? Вера је исповедање наше; вера је наш излазак из наше самозатворености и самодовољности; вера наша је вапај; вера наша је потврда да знамо да нисмо довољни себи, да смо пролазни, да смо слаби, да смо немоћни, да смо грешни. И у исто време, вера је израз поверења нашега у Христа: да је Он почетак и крај и да од Њега све зависи, да све што имамо и што јесмо од Њега смо добили, Његов је дар. И зато је потребна вера као успостављање заједнице и јединства са Богом

Свемоћним и Богом љубави, где онда кроз веру низводи се благодат Божја, улази у наш живот и све преображава, све постаје ново, све постаје другачије. Све обележено благодаћу Божјом њом запечаћено постаје свето. Вером ми разумемо реч: Будите савршени као што је савршен Отац ваш небески и знамо да савршенство није апстрактна формула и формулација, није празно слово, него знамо да је то реалност свакоме од нас доступна. Јер светост је Бог, светост је у Њему, а Он је са нама и међу нама. И ако смо прикачени, привезани вером својом за Њега, онда и ми учествујемо у Његовој светости. И све то јесу, браћо и сестре, наша старија и најдража, најмилија браћа и сестре наше, светитељи Божји, светитељке Божје. Они којима је вера постала све и који су кроз веру своју и подвиг уподобили себе Господу Христу, постали Христоносци, постали сведоци љубави Христове, а Господ их је онда просветио и просветлио и осветио, да и они буду нама и покровитељи и заступници пред Њим, али и пример заувек.

Међутим, та вера није комфор, браћо и сестре, и то смо чули у данашњем Јеванђељу. Та вера јесте вера која је дефинисана Блаженствима. Вера у којој се открива да је потребно распеће – распеће своје воље, то јест борба против свог егоизма, против жеље нека буде воља моја и молитве да буде воља Божја. Јер ми људи функционишемо логиком наметања себе, логиком овог света, одбраном свога егоизма, самољубља, својих назови права, инсистирања на томе да буде како ја хоћу, да сам ја важнији од тебе и ти важнији од свога ближњег. Логика овога света неће да чује речи молитве којима нас је Господ научио: да буде воља Твоја, да буде воља Божја, а то значи да се одрекнемо и одричемо своје воље, да распињемо своју вољу, самољубиву, себичну, да је уподобљавамо речи Христовој и вољи Божјој. А све то изражавају речи Христове о Блаженствима, које кажу да смо блажени онда када смо гладни, када смо заправо окренути ка најважној и јединој важној храни, а то је благодат Божја; да смо блажени онда када нас гоне, када нас исмевају, када нас омрзну људи, када нас одбаце. Али, наравно, не из било ког разлога, него имена Христовог ради, јер ко год хоће да иде за Христом, мора да зна да неће бити омиљен међу људима, јер Његово присуство сведочи управо о чему смо говорили, о томе да треба распети вољу своју, о томе да треба испуњавати заповести Божје, о томе да су заповести Божје закон по којем треба да живимо. А човек овога света неће то. И зато он неће бити обрадован када смо у Његовој близини, не зато што смо ми нешто посебно, него зато што наше присуство сведочи о томе да је реч Христова истина. И зато су светитељи Божји готово по правилу бивали одбацивани, бивали прогањани, бивали мученици и страдалници, исповедници, сведоци речи Христове. А то не прија острашћеном и огреховљеном уху овога света,

то не прија демонизованом свету, то не прија онима који се опредељују за демонске заповести. То не прија онима који хоће да буду омиљени и уважавани гласовима и аплаузима логике овога света. И зато они, браћо и сестре, и не могу да поднесу присуство наше у Његовој близини.

Један од таквих је био и Свети Василије Острошки, али Бог га је учинио да због његове вере, љубави и подвига, он буде онај чије се име не само помиње вековима и помињаће се до краја света и века, него је он онај у којем је присутна благодат Божја и који, када му се обраћамо, због тога што је био сав испуњен љубављу у односу на Христа и вером у Њега, и јесте простор пројаве благодати Божје која свакога од нас грли, прима у своје наручје, и споља и изнутра, ако се ми пак вером обратимо, исцељује. Зато нека имамо молитве данас Светог Василија Острошког и да нам не буде тешко да узмемо крст свој, идемо за Христом, јер крст носити нама је суђено, али тек носећи крст, знамо да идемо путем Васкрсења и зато и сада и увек певамо радосну песму: Христос Васкрсе из мртвих, смрћу смрт разруши и онима који су у гробовима живот дарова. Христос васкрсе!

spc.rs